

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΠΕΙΤΑ άρ' όλ' αυτά, ή κ. Λιναρδή, βλέποντας ότι ή κόρη της, αντί να παρηγορηθή, γινότανε όλο και πιο μελαγχολική, βλέποντας γύρω στά μάτια της τους σκοτεινούς και μαυρογάλανους κύκλους των δακρύων, κατέφυγε στο Λώρη για να την αψήσει.

Τόν παρακάλεσε με τά δάκρυα στά μάτια να προσπαθήση ν' άπομακρύνη τη Λίτσα άρ' τις τρισεύς της σκέψεις, να την κάνει νά ενδιαφερθή για τη ζωή.

'Ο Λώρης, που ήταν και δικη του επιθυμία, κατέβηλε πραγματικά κάθε προσπάθεια για να τό πετύχη, πήγαινε καθημερινός, κα' έδλεπε τη Λίτσα, με τόν κίνδυνο να γίνει βαρετός, μη δέν κατάφερε τίποτε, τίποτε άπολύτως.

Μέσα στά κατάβαθα της ψυχής της ή Λίτσα, εκτός από τόν αγάπτερο πόνο για τόν άδικο θάνατο της αδελφής της, είχε κα' έναν πόθο σκοτεινό κα' άποκρυφο, έναν πόθο πρωτόφαντο για κατέλλα της ηλικίας της και της ανατροφής της, έναν πόθο φιλογερό, τόν πόθο της εκδήλωσης έναντιον έξικνου πούγινε άφορημή όλων τών συμφερών που χτύπησαν τό σπίτι της.

Μισούσε τό Βρανά'...

Τόν μισούσε άγρια, θανάσιμα...

Αυτός ήταν ή αίτια που ζήτησε ή ίδια τόν θάνατο στο Φάληρο κα' έστειλε σπίτι της τό όλέθριο ένεικο γράμμα...

Αυτός ήταν ή αίτια του θανάτου της Λίνας...

Αυτός έστρωγε, μόνον αυτός, για όσα υπέρφερε ή μαμά της κα' αυτή ή ίδια...

Αυτός βόδιε τό σπίτι της στο πένθος...

Αυτός, αυτός, αυτός, μονάχα αυτός, ό προδοτής, ό άπιστος, ό άκαρδός, ό διεφθαρμένος!...

"Αν μπορούσε ή Λίτσα, άν είχε τη δύναμη, θάτορξε να τόν συναντήση και θά τόν σκοτώνει με τά ίδια της τά χέρια!"

Τό μίος της αυτό πούταν βαθειά ριζωμένο στην καρδιά της, κανέναν δέν τό είχε μαντέψει, κανέναν δέν τό υποψιαζότανε...

Μιά μέρα όμως ή Λίτσα προσδόθηκε στο Λώρη.

Ήταν ένα γλυκό και χλιαρό άπόγευμα ήλιόλοστο.

'Ο Λώρης, που άποθνήσκωνε κατά για τη Λίτσα κατά περισσότερο άπό σιανάπεινα, πέρασε άρ' τό σπίτι για να της κρατήσει συντροφιά.

"Η κ. Λιναρδή τόν δέχτηκε, όπως πάντα, έγχαρδια. Βλέποντας δέ την καλωσύνη που άποτόνισταν έξω, είχε στη Λίτσα:

— Δέν θάδεις, κόρη μου, να κάνεις ένα περιπάτο ως την Έξοχη.

Είπε τόσο γλυκός ό καρδός! 'Ο κύριος Λώρης δέν θάχη αντίρρηση, είπαι βέβαια.

— Πολλή ευχαριστώ, είπε ό Λώρης. 'Ο καρδός είχε πραγματικά ό νοιξιάπικος. Έλάτε, δεσποινίς Λίτσα, μη διατάξετε, θά πάμε στά Σελόλια. Ξέρω ένα άποκρυφο γροαδί, στο όποιο υπάραγον άνεμίανες.

Ή Λίτσα, άν και ήταν λυπημένη κα' άσκη, δέχτηκε. Ντυθηκε γοήγορα—γοήγορα, βγήκαν έξω, πήσαν τό τρομά κα' σε λίγα λεπτά βρισκόντανε σταν στα Σελόλια. Γράβησαν άριστερά άρ' τη γέφυρα, πέρα άρ' τό ρέμα και μπήκαν και κάθησαν σ' ένα χλοισμένο γροαδί, κάτω άρ' τά πεύκα. Στις ύψεις του Κηφισού, αντίγραν τους, ύφαναν τά σαθωτά τους φύλλα μεγάλα πραιοπόγκρα άθανάτα. Στά πιο πλατιά φύλλα ήταν χωραγμένα με συχνά διάφορα όνόματα έρωτευμένων ζευγαριών που είχαν εκδρομάει ως εκεί, πούδς έξερει πρό πόσου καρδός!...

"Ή Λίτσα κα' ό Λώρης κίπταζαν στην αρχή χωρίς να μιάνει τη όδοι, που φαινόταν τόσο όραια άρ' τό μέρος αυτό. 'Ο ούρανός είχε φλογιστεί, έπνευπολείτο. 'Απόλυτη γαλήνη ήταν άπλοαμένη γύρω. Κανένα πουλάκι δέν περτίπε άνάμεσα στα κλαδιά τών πευκών...

"Έξαφνα ή Λίτσα σημάθηκε επάνω κα' άρχισε να βηματίζει τουτόσο

μελαγχολική. 'Ο Λώρης ήταν βοθημένος σ' όνειροπολήσεις.

"Ή νέα πλησίασε σε λίγο στους άθανάτους, είδε τά όνόματα και τά ερωτόλογα που ήταν χαραγμένα στα φύλλα τους και κίπτινε άκίνητη στη θέα της, κυπιάζοντας άρηρημένα τόν ούρανό.

Τί σκεφτότανε;

Γιατί βούρκωναν αγά—αγά τά μάτια της;

Ποιές χαμένες εύτυχίες θηρούσε;

'Ο Λώρης πάντως δέν είχε άναίρηθει τίποτε.

"Ή Λίτσα προχώρησε ως την άρχη της όδους, σηρήχτηκε στα κλαδιά ένός πεύκου και στήριξε τά δακρυπιμένα της μάτια στον χρυσαφινό ούρανό.

"Είπαινε έτσι κυπιάζοντας πρός τό φλογισμένο ούρανό του ήλιοβασιλέματος άρκετά λεπτά. Τά χείλη της σαλευναν σάν σε προσευχή. Κι' Έξαφνα άρχισε να μιλάει, αγά στην αρχή, πιο δυνατά και λαχταρισμένα κατόταν:

— Λίνα!... 'Αδελφούλα μου, αγαπημένη μου Λίνα, πού είσαι;...

"Άρχισε να διακρίνει, για μία μονάχα φορά, τό γλυκό σου πρόσωπο, άνάμεσα στα χρωματά του Παράδεισου... Λίνα, μ' άκούς;...

Άναιτοι λυγμοί την έπνεζαν.

'Ο Λώρης την άκούσε. Τινάχτηκε επάνω άνήσυχος, την πήρε άρ' τό χέρι, την κάθισε κοντά του και προσπάθησε να την ήσυχάση:

— Μην κλάιτε, δεσποινίς. Σάς παρακαλώ... σάς παρακαλώ θεριά, μην κλάιτε... Γιατί να κλάιτε, άλλωστε; Θέλετε να χάσετε την ύγεια σας, τη ζωή σας;...

"Ή Λίτσα γύρισε και τόν κίπταξε στα μάτια.

Κάτω άρ' τά δάκρυα, τά μάτια της άστραταν.

— Πρέπει να λημονήσετε, να ξεκαθίσει, συμπλήρωσε ό Λώρης.

"Ή φράση του αυτή έπεσε σάν λάδι πάνω στη φωτιά τόν πόνο της νέας. Τό στήθος της φούσκωσε. "Ή χλομή όρη της φλογίστηκε. Καί, μη ξεροντας καλά—καλά τί κάνει, έπιασε τό Λώρη σφιχτά άρ' τά χέρια και τού είχε με φωνή υνόσπορη:

— Να λημονήσω;... Να ξεκάσω;... Και μου τό λέτε σεις αυτό;

"Έσείς;... Να ξεκάσω την αδελφή μου; Την τραγωδία του σπιτιού μου;... Να ξεκάσω τό αιμα που χύθηκε;... "Όχι, ποτέ... ποτέ! Κιά να πού σας τό λέω. Σάς άνοιγο την καρδιά μου, σας φανερόνω τό πιο καρπό πιστωτικό μου: Δέν θά ήσυχάσω, δέν θά ξεκαθίσει πριν τιμωρηθεί ό άνθρωπος που προσέλασε τη συμφορά μου... Ναι, αυτός είναι ό μόνος πόθος της ζωής μου... Θέλω να πέση τό χέρι του Θεού βαρό, πάνω στον άνθρωπο αυτό... Θέλω να πληρώση με δάκρυα και αιμα τό καρπό που βίσαμε... Κι' είμαι βέβαιη πως ό πόθος μου θά εκληρωθή... 'Ο Θεός είναι μεγάλος και δικαίος...

"Ο Λώρης την άκούγε κατάπληκτος. Κι' έπειδή ή Έξαφι της Λίτσας, όσα πήγαινε και ζωήρισε, προσπαθίει να την καταπαρήνη.

— Ήσυχάστε, δεσποινίς Λίτσα, της είπε. Σας βαρύνει, φανήτε πιο ψυχραιμή... Ναι, έχετε δικαιο. Συμφωνώ άπολύτως μαζί σας... Μα μην ταραζώσατε έτσι. Δέν σας κάνει καλό αυτό.

"Ή φωνή του Λώρη, ένά έλεγε τά λόγια αυτά, ήταν έξασορηματά λυπημένη κι' έτρεμε.

"Ή Λίτσα, παρ' όλη της την άπειρία, παρ' όλη της την Έξαφι, τό κατάλαβε. Δέν ήθελε να ληστήη τό μόνο της φίλο, τό σωτήριό της, τόν άφορισμένο αυτό σύντροφο της θλίβεσής της ζωής. "Άρραξε λοιπόν τά χέρια του Λώρη και τού είχε με φωνή γεμάτη ειλικρίνεια και άδοξη μετάνοια:

— Φίλε μου!... Σάς εύχόμω; Συγχωρήστε με, μη με παρεξηγήτε... Δέν είχε δυνατόν άλλωστε να με παρεξηγήτε. Είπατε ό μόνος που έξέρτε όλη μου την τραγωδία. Σάς θεωρώ αδελφό μου, Λώρη...

Πρώτη φορά που μιλούσε έτσι άπλά, χωρίς να τόν λήη κωάριος.

"Ο Λώρης έννοιωσε τη μαρμαμένη του καρδιά να ζωντανεύη. Χαμογέλασε της Λίτσας μελαγχολικά και της είπε:

('Ασολυθεί)

— Λίνα, αγαπημένη μου Λίνα, πού είσαι;...